



# Need viis tähtsat sõna

**Viis naist jagasid Cosmoga oma käepalumise lugu, et saaksid veenduda, et see hetk võib olla romantiline ja vägagi meeldejääv ka hollywoodliku show'ta.**

“Me olime olnud tuttavad täpselt aasta, kui Kristjan tegi mulle abieluettepaneku. Nimelt kohtusime ühel peol, mida korraldatakse igal aastal – sel korral oligi eelmisest aasta möödas. Kristjan oli sellel peol DJ ja veetsin päris suure osa ajast tema juures puldis. Ühtäkki hakkas kõlama lugu “YMCA” ja pärast mõne tantsuliigutuse imiteerimist langes ta mu ette ühele põlvele ja küsis: “Musi, kuule... kas sa tuleksid mulle naiseks?” Minu vastus oli väga kohmetu ja õnnelik: “Muidugi tulen!” Ettepaneku tegemine toimus rahvast täis ruumis, kuid nii, et sellest teadsime ainult meie kaks, mis oli väga lahe.”

–Imbi, 22

“Olime kuuendat aastat koos, kui käisime Berliinis veemotövõistlustel. Oli eriti romantilise fiilinguga päev ja vedelesime parasjagu hotellivoodis, arutades maailma asju, kui ta kuidagi eriti armsalt küsis, kas ma tuleksin talle naiseks – ilma igasuguse suure show ja maskeraadita, mis oli armas. Sama aasta novembris, kui meil täpselt kuus aastat täis sai, käisime koos sõrmust ostmas. Enne kui ta sõrmuse mulle sõrme libistas, küsis ta igaks juhuks veelkord üle.”

–Eveli, 26

“Selleks hetkeks olime tuttavad olnud 14 aastat, millest käinud olime kolm. Sõitsime Kanadasse minu sugulase pulma ja sellele ajale langes ka mu sünnipäev. Ta tahtis mind sünnipäeval mõnda sushi-restauranti viia,

aga õigel päeval see ei õnnestunud. Läksime siis järgmisel päeval ja seal ütles ta mingil hetkel, et tal on mulle sünnipäevaks veel üks kingitus. Ta võttis oma kotist välja karbi sõrmusega, mille üle laua mulle ulatas. Vaatasin seda päris tükk aega ja mõtlesin, et pean nüüd kuidagi reageerima. Ja ma naeratasin. Siis istus ta minu kõrvale ja pani selle mulle sõrme – sobis ideaalselt. Sain kohe aru, et ta oli minu emaga sõrmuse suurust kooskõlastanud ja kuna nad tol hetkel veel omavahel eriti palju ei suhelnud, oli see minu jaoks väga oluline.”

–Kristina, 25

“Olime koos olnud neli aastat ja abiellumisest ka varem juttu teinud, kuid selle päevani oli see vaid jutuks jäänud. 2008. aasta juulis olime Pärnus mu vanemate juures suvitamas, käisime palju rannas, ujusime ning päevitasime, aga üks käik oli hoopis erilisem kui teised. Olime sel korral juba pikemat aega ujunud ja madalamas vees niisama ligunenud. Hakkasime just kaldale minema, kui Lauri ühele põlvele laskus. Istusin muidugi rõõmsalt talle süle, saamata aru, mis toimub. Siis otsis ta püksitaskust ühe karbikese ja küsis: “Kas sa tuled mulle naiseks?” Ma ei kahelnud sekunditki – “jah” tuli kohe üle mu huulte. Tunded olid võimsad. Ma olin ettepaneku üle nii õnnelik, et tundsin end kui Pärnu ranna teine päike.”

–Astrid, 26



## Eesmärk liidab

“Abiellumise ajaks olime tuttavad olnud kuus aastat ja meid ajendas seda tegema lapsendamissoov. Saatuse tahtel olid kõik muud selleks vajalikud tingimused täidetud. Nii ma siis tegin ühel õhtul sellest ise juttu, öeldes mehele, et äkki abieluks. Ta oli veidi kohmetunud ja sel päeval see jutt sinnapaika jäigi. Nädal hiljem võtsin teema uuesti üles ja pärast seda arenesid asjad väga kiiresti – juba järgmisel päeval viisime avaldused Perekonnaseisumetisse. Kuigi olime alati planeerinud suurt pulma, kujunes sellest hoopis väike, aga väga armas. Teistele sõpradele-tuttavatele teatasime oma abiellumisest õhtul enne pulmareisi, pannes ühe pulmapildi üles oma sõpruskonna blogisse. Terve reisi vältel saime kirju, kõnesid ja SMS-e, mis oli väga vahva, tagasi tulles ootasid meid aga lennujaamas sõbrad orkestri, tordi ja vahuveiniga.”

–Karin, 35